

Miksi minä rakastan Venäjää

Tällä otsikolla kirjoittaa amerikalainen sanomalehtimies Anna Louise Strong (kirjailijanimi "Anise") Hearsin International kuukausijulkaisun lokakuun numerossa suomistaan vaikutelmista Venäjällä, jossa hän viilme vuonna vilpyn muutamia kuukausia. Kirjoitus on siksi mielenkiintoinen, että sen kannattaisi kokeaankin tähän suomentaa, mutta koska se Toverittareissa ottaisi liian paljon tilaa, niin otamme siitä vain otteita, jotka ovat omiaan osoittamaan millä tavalla venäläiset kykenevät vaikuttamaan ulkomalaiseseen, itsepiä mahtavan Amerikkain kansaan kuuluvaa ihmiseen.

Selitettyään esim. Ilmanalan Moskossa olevan huonon, näköalan kaupunkilta epämiellyttävien ja eläntösuhteiden olevan kaikkein uudenkaisen mukavuuksia vailla, sanoo neiti Strong ikäviivänsä Moskovaan ja luuvansa mennä sinne takaisin.

Mikä sitten vaikuttaa tuon ikävän, koska elämässä siellä on niin ilman mukavuuksia ja puutteellista? Tähän neiti Strong vastaa, että se on yksinkertainen kansa, joka Venäjällä on niin rakastettavaa. Ihminen kynnäisesti hän mainitsee, että on lyestikästä nähdiä minkälaiset ihmiset rakastavat Venäjää ja minkälaiset ihmiset siitä vihaavat. Esimerkiksi kamari-bolshevikit ja anarkistit eivät voi rakastaa Venäjää, koska siellä asiat ja otot eivät ole heidän mielikuvituksensa mukaisia. Sitä vastaan yksinkertaiset kveekarit tulivat näinluhtaisiiä auttamaan tehden ankarasti työtä näihin ja kulkutaalten saastuttamalla alueilla ja monet heistä ovat rakastuneet Venäjään. Kamari-bolshevikit pitivät mukavampana istua jossain New Yorkin vuokratalon asuntokerroksessa, jossa on tarpeeksi ruokaa ja juomaa sekä kylpyhuone, ja morkata oikeusdepartementtia, kuin istua moskovalaisessa nukkumahuoneessa ja kirjoilla luteita ja täittä, joita on runsaasti.

Kukaan ei rakasta Venäjää, joi rakasta kovaa työtä vaikeissa oloissa ja raaka-ainetta puutteessa. Mutta joka sattuu pitämään coverillisuutta, työtä elämään parhainpina asiolta, sellaisella on viihtymisen ja menestymisen mahdollisuus Venäjällä.

Neiti Strong kertoo muun muassa eräästä virkailijanuorokaisesta, jonka kanssa hän tuli esitetyksi eräässä kadun kulmassa. Tämä nuorukainen omasi tietoja, joita neiti Strong halusi. Osoiteltuaan vaihdettuaan ja ilmaistuaan keskinäisen halun pitempään seurusteluun nuorukainen sanoi: "Minä huomaan, että minun asuntoni on enemmän keskustassa ja sinne on helpompi tulla, mutta siitä huolimatta on parempi, että minä tulen teidän luokse. Ei sen vuoksi, että te olette nainen, sillä tällaisissa suhteissa miehet ja naiset ovat olleet vapailta vallankumouksen jälkeen, vaan sen vuoksi, että olette pieni, sairas sisko". (Tässä huomautettakoon, että Annie Louise Strong suurimman osan Venäjällä olostaan sairasti lavantautia ja oli siitä juuri parantunut edellä olevan keskustelun aikana).

Tämä on omiaan osoittamaan vallankumouksen lopettaneen sen teeskennellyn "kunnioituksen", jota näissä porvarillisissa maissa osotetaan naisia kohtaan miesten taholta.

Toisessa paikassa kirjoitustaan kertoo neiti Strong matkoiltaan näikäläisellä. Hänen seurueensa poikkesi eräänä iltana talonpajan tupaan, jossa talon väki söi ruohosta ja punnkuorista tehtyä leipää. Talon asukkaat tarjosivat matkailijoille yösiirjan ja toivat heille kiehuvan samovarin sa teen valmistamista varten. Sen jälkeen he vetäytyivät pois siitä huoneesta, ollakseen läsnäolollaan häiritsemättä matkustajien aterioimista. Matkailijat kutsuivat heidät takaisin

Käy ilmassa kummia enteitä nyt, on myrskyn aika jo lähestynyt, jo mahtavain mainintaj paubaa. Meri kansojen kuohuu, pauhina soi, ja vallit ne vapisee, maa salamoi — se repivi rosvojen rauhaa.

Soi ilma ja maa ja välkkyvi yö, yön valtoja vasten säteitä lyö veripunaisten lamppujen loisto. Soi rukous, syylliset vavahtelee ja kalpansa kourassa kalpenee tuo ennen niin rohkea roisto.

Ne lastaavat laivansa avaruuteen, ne kattavat kamumat kaduilleen — ah, tuhanten veri taas hyytyy. Tuoll' kalterit, tuoll' rivit pistimien, tuoll' loistavat naamat peiturien. — Ja ne lunlevat: työväki tyytyy!

Ja ne lunlevat; nöyryyttävä on sen, on oltava aasina, alistuen, kaikki' heittäen rosvojen roskaan! Oi, tyhmyrit! kuulkaa kun karjuvi ään', mä huudan nyt korvilline lausehen täin: Ei koskaan, ei koskaan, ei koskaan!

Mä lävitse kärsimyksien yön nyt huudan, mä majojen ovihin lyön, lyön ruhjotun luokkani tuntoon: — Ei, toverit, leipää ei lempiä saa; ei aika nyt rauhaa oo' rakastaa, vaan aika on astua kuntoon!

Mekö jaloissa kannain konttaamme ain' ja väkenemme eessä raudan ja lain, ja peläten painamme päämme!

Ja tarjosivat heille evättiin, mutta talonpojat eivät ottaneet pahaakaan ennen kuin seurue oli heidät saanut vakuutetuksi siitä, että heillä oli tarpeeksi ruokaa, jäljelläinkin.

Ja neiti Strong vakuuttaa, että hänen järkensä ei kyennyt ymmärtämään sitä itsekieltyäviä rohkeutta, jota nuo talonpojat osoittivat katsellessaan hidasta näikkuotemaa silmiin. Ja sellaisia tapauksia hän sanoo nähneensä monta Venäjällä. Yksinkertaiset seikat ovat hyvin tuntuja vastavallankumouksellisten keksimille ja levittämille jutuille, että venäläinen bolshevikki muka ryöstää ja varastaa ulkomaalaiselta kaikki mitä sillä suinkin otettavaa on.

Neiti Strong matkusti Warsovasta Moskovaan venäläiseen kuriiriin kanssa, joka oli vanhaupolteen työmies ja joka alussa näytti jurolta ja epämiellyttäviltä. Neiti Strong huomasi hänen silittelevän sormus sormensa näveltä, jossa oli ollut sormus. Hän kertoi: "Minun vihikkorsanuksi on ollut silmä. Me kommunistit äänestimmme antavamme kaiken kultaamme näinhädän hyväksi. Valmoin ja minä menimme naimisiin kolmekymmentä vuotta sitten ja poikamme kuoli Puolan rintamalla. Mutta minun vaimoni vielä odottaa minua Moskovassa. Sormus ei ole ollut pois sormestani kuin viikon ja sen tyhjiä palkka tuntuu oudolta. Mutta vaimoni ja minä — me emme tarvitse sormusta".

Edelleen neiti Strong jatkaa: "Näin myöskin paljasjalkeista sotilaita Moskovan ja Minskin välillä. Ei talvella, silloin olivat kaikki sotilaat hyvin puettuna, mutta kesällä jotkut puukki-vahdit näyttivät säääväin vaatteitaan ja kenkiään, niin kuin teki koko Venäjä. Muistan erään nuorukaisen, pähkinässään armeljansa punainen tähti, avajaloin kantaen ki-väärään nuorassa. Eräs puolalainen virkailija, joka oli matkalla Moskovaan, virstellä sen johdosta. Mutta minä muistin amerikalaisillakin olleen "Valley Forgensa". (Valley For-

MYRSKY NOUSEE

Mekö nurkissa nuolemmme haavoja vaan ja uusia urhoilta odottamaan, kuin isketyt teuraatko jäämme!

Ah, silloin kun lihaamme korpiit syö, ja kielletty kun on puolustustyö kun on niskassa verinen haukka, ken luottaa ei voimansa tenhoo voi, ken kuuro on silloin kun kutsunta soi hän on pelkuri kurjin raukka.

Se olla et tahdo, et ollenkaan voi, suo uhrii aatteelle armaalle, oi, tule uljaana lippusi luokse! Me nousumme vällä ja voimalla, ole silloin sä sorretto joukossa, ole itsesi, luokkasi vuoksi!

Valkk' porhoina porvarit pohatat yli mailman hulluina huutavat kirousta ja kuolea meille Ja mustimmat murhaaja-joukkonaa he kokoavat niin ole varma: ei voittoa suoda me heille!

Ei vielä, ei vielä, ei vielä, ei sitenkään valkk' kalman laudalle verissään taas urhomme laskevat päänsä ja tuhannet tuskista turtuneet, nään, puuttehen kourissa murtuneet verivirroissa viettävät häänsä.

NYT vaikka on yllämme hirmuinen yö niin, toverit, kulkua se hetki viel' lyö kun saapuvii veitto ja aamu! Jo murtavat muurit murhaajien. — Jo näemme, nousee alta jo sen TYÖNVALTION mahtava haamu. Wm Lahtinen.

ge — kyllä Chester kauntissa Pennsylvanianssa, jossa vallankumoukselliset joukot, masentuneina ja kurjuudessa leirityivät Amerikan vapaussotavuosina 1777—78).

Venäjän hallitus tarvitsisi 250 miljoonaa dollaria rakentaakseen tarkoituksen mukaisen keinoetkoisen kasvatelaitoksen sellaisille paikoille, joissa kuivuuden takia ei saada juuri milloinkaan minkäläistä vuodentuloa. Ja monta muuta samallaista vaatimusta olisi. Mutta Venäjä on köyhä, rahaa ei ole. Tämän vuoksi Venäjä haluaa päästä yhteistoimintaan läntisten maitten kanssa.

Ne ovat Venäjän kommunistit, jotka tekevät näitä suunnitelmiä. Kaikki, jotka näitä töitä tekevät, eivät tietenkään ole kommunisteja, kaukana siitä, mutta kommunistit järjestävät ja ohjaavat kaikkia tärkeitä tehtäviä.

Kirjoituksensa lopettaa neiti Strong seuraavalla loppulauseella:

"Syy, minkä vuoksi minä rakastan Venäjää ja haluan palata sinne takaisin, on se, että venäläiset ovat ystävällisiä, rakastavaisia ihmisiä, jolten joukossa en koskaan ikävysty. Sen vuoksi, että he toimivat suurilla asioilla ylevillä rohkeudella. Sen vuoksi, että he ovat rehellisiä tunnustessaan erehdyksensä ja ovat tekemisissä vakavien suunnitelmien eikä typeryyksien kanssa. Sen vuoksi, että siellä on suuren taistelun sydän, joka taistelu tulee vaikuttamaan maailman tulevaisuuden historiaan".

L. G.

Kuollut puolutoveri

Syyskuun 7 p. kuoli sairaskodissa pitkällisen sairauden jälkeen rouva **Aino Lehto** (o. s. Seppänen) 21 vuoden ikäisenä. Vainaja otti aikolnaan innokkaasti osaa Oulun sosialistisen nuorisoyhdistyksen toimintaan ollen useita vuosia osaston johtokunnan jäsenenä. — Kepeät mullat nuoren sormuneen toverin haudalle.

Mitä Suomen naisesta ajatellaan ulkomailla

Kun joutuu kosketukseen ulkomaalaisten toverien kanssa ja kun puhe kääntyy Suomeen, tuntee itsensä vastumalaiseksi niin paljon. Kysymykset säteele, niin ettei tahdo ehtiä vastata. Paljon ulkolaiset toverimme tietävät jo meistäkin. Suomen työläisnaisista. He tietävät, millä tarmolla naiset ottivat osaa vallankumoukseen 1918. Ovat kunnat kerrotavan uljaista valmoista, jotka innostivat miehisiin, suurten perheitten elittäjinä, rintamalla liittäessä. Tietävät, että jokainen työläisnainen oli parhaansa mukaan antamassa apuaan köyhäläisten vapauttamyörytykselle. Ja ylinä kaikkea he muistavat, kuinka nuoret neitokset ilmiein teillelle riensivät, ei vain haavoittuneita hoivamaan, vaan kivellä kädessä, vierä vieressä miestovereitten kanssa valmiina jakamaan kaikki rintamallimän kärsimykseni, ja iloisella uskalluksella vuodattamaan lämpimän sydämensä asia puolesta, jos vallankumous sitä vaatii. Ja paljonhan se siitä vaatikin, senkin he tietävät. Etik vain rehellinen taistelun jumala, vaan siitä vaati koston jumalakin, joka asui valkoisten voittajain sydämissä. Sekin himoisti nähdiä uljaitten naisten punaista verta.

Sitten he tietävät vielä ilmeitten ilmeen. Tietävät, kuinka uljaasti naiset kantoivat verikevään kauhut. Kuinka naiset silloin, kun 80,000 maan parhaista istui vankileireissä, sai sydäntuskensa lisäksi vielä leipähuolet kannettavakseen. Ja kun löyty työväki joutui sos-dem. herrain talutusnuoraan, ottivat naiset tarmokasti osan sen porvarillis-idealisten kahleiden katkaisutyöhön ja kokosivat näinnytettyjä työläisnaisia saman, oikean vallankumouksellisen lipun ympärille. Sitä laantumatonta toimintatarmoa he ihmettelevät. — Kaiken tämän he tietävät, ja sen mukaan meitä nykyin mittaaavat.

Meldiin kaikkien vallankumousnaisien vanha, rakas äitimme, Klara Zetkin, puhuu, suurella lämmöllä Suomen työläisnaisesta. Tämä utterin ja tarmokkain kansainvälisen vallankumousliikkeen nainen uskoo, että Suomen nainen on ensimmäisiiä tiedoissa ja vallankumouksellisissa kehityksessä.

Kansainvälisen kommunistisen nais-sihteeristön sihteerin toveri Hertha Sturmin suurena suruna on huono postilyhteys Suomeen — kiitos valppaan salaisen sensuurimme.

Tanskalainen toverimme Marie Nil-sen odottaa hartasti tilaisuutta päästä joksikin aikaan Suomeen itästäukseen Suomen työväenliikkeen keseen, jota hän pitää korkealle kehittyneenä.

Naapurinaamme Ruotsi, jolla on ollut paras tilaisuus seurata meidän vaiheitamme, pitää myöskin meitä vallankumouksen etuvartojina. Tukholman kommunistinen Naisklubi on oikein vakavasti ottanut harkittavakseen lähettää jonkun naistoverin Suomeen opintomatalle. He tahtovat ottaa selvää meidän järjestömuodoistamme. Ja ennen kaikkea, he tahtovat saada tietää, mikä voima on se, joka vetää työläisnaiset Suomessa niin yksimieliseen luokkataistelurintamaan. Luulen, että tämä alkavana syksynä saamme tuon skandinavialaisen vierasemme, joka meitä kokeneiltä tulee oppimaan luokkataistelua.

Kerran Rheinlandissa eräässä tehdaskaupungissa tapasin miehen, joka oli ollut mukana valkoisten valloitusretkellä Suomessa. Silloin hän oli Saksan keisarillisen armeijan Injan kurin alaisen sotilas, mieltipiteltään sos-demokratii. Nyt hän, kommunistisen liikkeen alkuaajoista asti, on ollut periaatteellinen kommunisti. On vahinko, että en silloin yksityiskohdittain kirjoittanut muistia hänen kuvastaan käydyistä taisteluista. He